



## МИЛИ МОЙ, МИО

/за книгата/

След пристигането си в Земята на края на света, Босе открива, че всъщност се казва Мио и е син на краля, който дълго го е търсил. Той получава много обич от своя баща, намира най-добър приятел, Юм-Юм (който прилича доста на единствения му приятел-връстник отпреди), има собствен кон - красивия бял Мирамис, който може да препуска и по въздуха. В Земята накрай света природата е прекрасна, хората са дружелюбни, има чудно вкусен „хляб за гладни гърла“ и „вода за жадни гърла“.

Скоро обаче, Мио разбира, че не всичко е идеално в приказната страна. Съществува Земята Отвъд, където живее жестокият рицар Като, който е отвлякъл не едно дете от острова и представлява постоянна заплаха за хората в Земята накрай света. Мио разбира, че той е предопределен да се изправи срещу рицаря Като. От много години всички (дори баща му, на когото му е особено тежко) знаят това и разчитат на него. Юм-Юм с радост се присъединява към Мио и също както в древното предсказание, една нощ кралският син потегля на бял кон със свита от един-единствен приятел.

Мио се сблъсква с много мъка и трудности в Земята Отвъд, но ги преодолява благодарение на приятелството и не малкото вълшебства, които му се случват. В един последен двубой, той побеждава рицаря Като. Потъналата в мрак, неплодна земя, опустошена от омразата на рицаря Като, бързо се съживява. Развалена е магията, превърнала отвлечените деца в жални черни птици. Завръщането в Земята накрай света е особено щастливо.

В края на книгата Мио обяснява, че вече от доста време живее в приказната страна и рядко се сеща за живота си преди. Той заявява, че леля Едла греши, ако си мисли, че Босе е още там някъде, в Тегнерската градина, играе си сам и гледа осветените прозорци, зад които децата вечерят със своите родители. Малкият разказвач пламенно настоява, че „Бу Вилхелм Улсон е в Страната накрай света и му е хубаво, много хубаво при неговия баща, краля“.

По материали на Wikipedia

